

BODÓ MÁRTA

Újratervezés

1963-ban született Kolozsváron. Teológiából doktorált, irodalom-, színháztörténész és kritikus, a Keresztény Szó erdélyi katolikus kulturális folyóirat főszerkesztője. Legutóbbi írását 2015. 1. számunkban közöltük.

Az ablakból látni a közeledő lompos ebet. Még fel se öltözött, a gondolata már útra kész: azon töpreng, milyen kerülővel indul munkába. Csak hogy ne találkozzon vele. Ha borús szemét ráemeli, megsajnálja. Tenni ugyan semmit se tesz, nem szalad el a sarki boltba enivalót venni, haza nem viszi, gazdát se keres neki. Csak a szívébe markol. Egész napra oda a kedve. Maga előtt látja a pofáját a munkahelyen, fel-felvillan a számítógép képernyőjén. Láthatatlan belső csapat csavar, szorít, összebb és összebb nyomja a gyomrot.

Már jó ideje félórával korábban indul reggel, mert megszapordtak a kóbor állatok, sok idő eltelik, míg egy-egy felbukkanásakor, gondosan kikerülendő a találkozást, gyorsan más útvonalat tervez magának, s hirtelen ellenkező irányba fordulva lépked tovább. Újratervezés, újratervezés, zúg a feje, a szeme sajog, úgy mereszi, hogy idejében, még messziről meglássa, legyen idő legrosszabb esetben sarkon fordulni és visszafelé haladni. Ha póráz és gazdi tartozik az ebhez, nincs baj, mint általában a macskákkal sem: maguk kerülnek gondosan a találkozást, autó alá húzódnak vagy a kerítés alatt a kertbe, udvarra osonnak, vaskaput másznak, csak hogy elkerüljék az embereket. De a kóbor kutyák jönnek, lesnek, tágra nyílt szomorúság és esdeklés a tekintetük, ő pedig tehetetlen. Remeg és reszket, százféle gonosz láb rúgja őket képzeletében, autó ütközik nekik, kerek recsegnék-ropognék keresztül testükön vagy sárhányó dobja fel, a szélvédőre koppan szétzúzott, véres tetemük, rongyként hevernek, kövek záporában sarokba szorúlnak, már nem is nyüszítenek, csak néznek védtelen, esdve, a legrosszabbra készen.

Sokszor már a kaputól hátrafelé araszol. Háttal érkezik vissza a lakásba. Reszketve fordít egyet a kulcson. Aztán kötelet feszít ki. A lakástól mint libegőn lendül a város fölé. Seszínű, vékonyszálú haja mint szőkőkút, felbuzog, ahogyan átrepül a város fölött. Elfehéredett arca kipirul. A folyóhoz érve meglegyinti a hegyek felől érkező szél, amely a meder mentén lopakodik a városba, friss, zamatos. Fennebb lendíti, egészen meredeken száll, ijedten illedelmes szoknyája buján szétbomlik, karját széttárja, aggodalmat a földön felejtve, messze maga mögött hagyva élvez a pillanatot. Elfelejt a kockakövek közé sehogy sem illeszkedő, kukát szimatoló, kaparászó ebeket meg az őket üldöző, rugdosó, unott kamaszokat, az idegbeteg túlkölést s a benzinbűzt a talaj fölött. Meglátja a munkahelyi ablakot, a kifeszített kötél int is: arra a tervezett útvonal végpontja. Ám másként dönt, ránt egyet, újratervezés, újratervezés, ezentúl immár csakis így, lebegve, a szerény inggallér viktoriánus nyakfodorrá sodorja magát, nemcsak a nyakat, a testet is megnyújtja, kiegyenesíti, a szoknya immár nemcsak szétterül, de krinolinná szélesedik, repül a forrás felé a folyómeder fölött, a csúcs irányába a hegygerinc fölött, felhővé terebélyesedik a vá-

ros egén, egy pillanatra beborítja, majd tovaiilan, nyomában a kötél
magát felgöngyölíti, hogy soha vissza ne találjon.

KONTRAATTILA *Az özönvíz után*

*higgadságra nem volt időm mikor
arcomat a padlóról fölemeltem
a stilizált madarakat lekapartam
a kabinablakról habár tudtam
látni nem fogok mást csak
elsodort tárgyakat tetemeket*

*átjutni a rakodótéren ez volt
a következő aztán a kibelezett
kazettába visszafűzni
az összegyűrt szalagot
talán még ellenőriztem a tartalék
tömlővéget kifolyószelepet*

*nem árt az ilyesmi
ha hónunk alá véve
a szívárványt elindulunk
egy új kezdet felé*

Márk-záradék

*valami történik itt amitől
tapinthatóvá válik az irgalmasság
éppen ahogyan te ismered*

*valami amiről az asszonyok félelmükben
nem mernek szólni senkinek*

*valami történik aztán látom őt
amint újra velük beszél
részletezi az útvonalat*

*azt mondja iránytű és mélységmérő
azt mondja sirályok és fregattmadarak*

Holtág

*itt egy újabb levél
gyógyszer süllyed a vér
más ütem
aki sosem javul
annak mindegy hogy új
gyötrelem*

*vagy egy régi emészt
úgyis egyediül élsz
nincs helyed
nincs egy pont mi szilárd
ha az egész világ
szívbeteg*

*a sok büszke s irigy
elkerülhetne mind
a magány
lassan tanulható
de hogy kinek lesz jó
még talány*

*falnak fordított kép
árnyalak vagy te rég
itt hiszen
ki csak belül örül
azon nem könyörül
senki sem*